

זוהר תהלים

אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, זה שאמרנו. זאת חבל חלקו לירש ולעשות לו נקמות. ושנינו, עשה הקדוש ברוך הוא את דוד מרובה קדושה עם האבות, כתרם עליונים קדושים של הכל, שירשו האבות. ולמדנו שדוד הוריש מלכות לבניו, ובמקום מלכות העליונה התחזק וירש הוא ובניו מלכות זו שלא תעבר משלטונם לדורי דורות.

ולמדנו, בשעה שכתר המלכות הזה התעורר לבני דוד, אין מי שיעמד לפניו. וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, משום שמבני דוד היה, שכתוב (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. והוא ראה ושמח בזה שהוא מצד ירשת חלק חבל אביו, ומשום שהיה שלו הוא סבל, ואחרים לא סבלו. שאמר רבי שמעון, בשעה שהכ"ה הזאת מתעוררת בדנייה, לא יכולים בני העולם לעמד לפנייה. ובשעה שהכהנים פורשים ידיהם, שבאים מחסד, מתעורר חסד שלמעלה ומתחבר בכ"ה הזאת, ומתבשמת ומתברכת בפנים מאירות לבני ישראל, ומעבירים מהם דינים. זהו שכתוב כה תברכו את בני ישראל, ולא את שאר העמים. בגלל כך כהן ולא אחר. כהן, כדי שיתעורר הכתר הזה שלו, חסד, על ידו, שנקרא חסיד, שכתוב (דברים ג) לאיש חסידך. והוא בא מצד החסד. וכתוב (תהלים קמה) וחסידך יברוכה. אל תקרי יברוכה, אלא יברכו כ"ה. כה תברכו - בשם המפרש. כה תברכו - בלשון הקדש.

(ממנו), והינו מה שאמר רבי אלעזר, מה זה מכה (שכה) רבה? כלומר, מכה מכה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעת עד כ"ה, כמו שהפחיד משה. וכתוב בזאת תדע כי אני ה', והכל אחד. וכתוב ולא שת לבו גם לזאת, שהזמינה להחריב את ארצו.

מהכ"ה הזאת מתעוררים הדינים, ומשהתחבר עמה חסד, מתבשמת. ומשום כך נמסר זה לפהן שבא מחסד, כדי שתתברך ותתבשם כ"ה. זהו שכתוב כה תברכו. כלומר, אף על גב שהכה הזאת נמצאת בדינים, תבשמו אותה ותברכו אותה, שכתוב כה תברכו את בני ישראל. תברכו בחסד זה את כ"ה, ותבשמו אותה מול ישראל, כדי שלא ימצאו בה דינים. זהו שכתוב כה תברכו את בני ישראל אמור להם. לא כתוב אמרו, אלא אמור, להוציא משרבו הפריצים שלא מפרסמים דבר, שהרי לא הצטוו לפרסם השם, משמע שכתוב אמור להם. אמור סתם. דבר אחר אמור - בין שכתוב כה תברכו, למה לא כתוב תאמרו? אלא שנה רבי יהודה, אמור להם, זכו - להם. לא זכו - אמור סתם.

רבי יצחק פתח, (דניאל י) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבדי?! והרי שנינו, הם נביאים, והוא לא נביא, ומי הם? חגי זכריה ומלאכי. אם כך, נעשה קדש חל, והרי כתוב לא ראו, למה פחדו? ובדניאל כתוב וראיתי אני, ולא פחד, והוא לא נביא, הרי חל קדש? אלא כך למדנו, כתוב (תהלים כז)

—==—==—== זוהר תהלים —==—==—==

כהן על ידו, צריך הוא להתקדש בתחלה. ולמה לוי? שיתקדש על ידי כהן אחר. למדנו, כהן אחר לא צריך, שהרי כהן שאינו שלם, לא צריך זה הכהן השלם להפגם על ידי פגום שלא שלם. אבל לוי שהוא שלם וראוי לעלות לדוכן ולעבד באהל מועד, הרי הוא שלם, והרי נקרא קדוש, שכתוב וקדשת את הלויים. אמר רבי תנחום, אף נקרא טהור, שכתוב וטהרת אתם. ומשום כך צריך להוסיף כהן קדשה על קדשתו. למדנו, כהן שפורש ידיו, צריך שהאצבעות לא יתחברו זו בזו, כדי שיתברכו כתרים קדושים כל אחד ואחד לבדו כמו שראוי לו, משום ששם הקדוש צריך להתפרש באותיות רשומות שלא לערב זה בזה, ולא תכונן (ולחתכון) באותם דברים.

אמר רבי יצחק, רוצה הקדוש ברוך הוא שיתברכו עליונים כדי שיתברכו תחתונים, ויתברכו עליונים שהם קדושים בקדשה עליונה על ידי התחתונים, שהם קדושים בקדשה עליונה, שהם קדושים מכל קדושים שלמטה, שכתוב (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה. אמר רבי יהודה, כל כהן שלא יודע סוד זה, ולמי מברך, ומיהי הברכה שמברך - אין ברכתו ברכה, והיגו מה שכתוב (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפייהו. מה זה דעת? דעת סתם. ותורה יבקשו מפייהו, עליונים יבקשו מפייהו. ומה יבקשו מפייהו? תורה. תורה סתם. איך אחוזה תורה שלמעלה שנקראת תורה סתם? שלמדנו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה באותם כתרים

למדנו, אמר רבי יהודה, בשעה שהכהן שלמטה קם ופורש ידיו, כל הכתרים (ספירות) הקדושים שלמעלה מתעוררים ומתקנים להתברך, ומאירים מעמק הבאר שנמשך להם מאותו עמק שיוצא תמיד, ולא פוסקים הברכות הנובעות מבויעים לכל העולמות, ומתברכים ומשקים מכלם. ולמדנו, באותו זמן לחש ושתיקה יש בכל העולמות. למלך שרוצה להודג במלכה ורוצה להכנס אליה בלחש, וכל השמשים מתעוררים באותו זמן ומתלחשים: הרי המלך בא להודג במלכה. מי המלכה? זו כנסת ישראל. מי כנסת ישראל? כנסת ישראל סתם.

למדנו, אמר רבי יצחק, כהן צריך לזקף ימין על שמאל, שכתוב (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ידו כתוב, ולא ידיו, משום ששבח הימין על השמאל. אמר רבי אלעזר, סוד הוא, משום שכתוב (בראשית א) והוא ימשל בך. למדנו, כהן שרוצה לפרש ידיו, צריך שיתוסף קדשה על קדשתו, שצריך לקדש ידיו על יד הקדוש. מי יד של הקדוש? זה לוי, שצריך כהן לטל קדשה של מים מידי, שכתוב וקדשת את הלויים. הרי הם קדושים. וכתוב בלויים, (במדבר יח) וגם את אחיך מטה לוי וגו'. שבט אביך - כלל. מכאן שכל כהן שפורש ידיו, צריך להתקדש על ידי קדוש, להוסיף קדשה על קדשתו. ולכן לא יטל קדשה של מים מבין אדם אחר שאיננו קדוש.

ובספרא דצניעותא למדנו, לוי שהתקדש

וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ: יב לְחֹדֶיֶע לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ וּכְבוֹד הַדָּר
מִלְכוּתוֹ: יג מִלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֲלָמִים וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל יוֹר
וְדוֹר: יד סוּמְךָ יִתְהַוֶּה לְכָל הַנְּפִלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכְּפוּפִים:
טו עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ:

זוהר תהלים

ועליונים שנקראו כף. מה הטעם? כי מלאך
ה' צבאות הוא. ולמדנו שצריך הזהן לכונן
באותם דברים שלמעלה ליחד את השם
הקדוש כפי שצריך.

בכל לילה ולילה מברכים להשי"ת שמו
כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו
(קמה, יא): [זוהר חדש פ' בראשית (דף
טו)] אמר רבי חייא בר יעקב, אין לך בכל
לילה ולילה שאין הפרוזה יוצא ואומר: עלו
חסידים, באו וברכו ליוצרכם! זהו שכתוב
(תהלים קמה) וחסידך יברכוכה. כבוד
מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו. ולמה?
להודיע לבני האדם גבורותיו וגו'.

ושני מזונות אלו משנים זה מזה, וכלם
שלשה מזונות כתובים כאן: (תהלים קמה)
ואתה נותן להם את אכלם בעתו - זה מזון
העשירים, שנותן אכל רב בעתו. הרי אחד.
שנים - שכתוב ומשביע לכל חי רצון, זה
מזון העניים, שהם שבעים מרצון ולא
מתוך אכל רב. שלשה - שכתוב פותח את
ידך, זהו חזק לאותו מקום, ובפתיחת ידיו
יוצא רצון ושבע לכל.

עוד כף למדנו, שאינו אלא פעמים
בשביל מזון ופרנסה בכל יום,
שאלו חיוב על האדם. ואם אמר יותר, לא
בגלל חובה הוא, אלא בשביל שבח תוף
תשכחות של זמירות דוד המלך. (שיוצא ידיו
של הקדוש ברוך הוא ומברך ושבעים מרצון, ועל זה אין
חיוב הוא אלא פעמים ביום, ושבח הוא לקדוש ברוך הוא
לתת לו זמירות של דוד המלך) מה הטעם? משום
שפרנסה לא ראוי לשאל, רק לאחר
התפלה ופרנסת רבונו. המלך יאכל
בתחלה, ואחר כך יאכלו עבדיו.

מתיקות קריאת שמע

זהו שכתוב, (שיר השירים ה) באתי לגני
אחתי כלה [וגו'] אכלתי יערי עם
דבשי שתיתי ייני עם חלבי, אחר כך
אכלו רעים. אכלתי יערי - זו תפלת
מישב. עם דבשי - זו קריאת שמע.
אכלתי יערי - זו תפלת מישב, אותו יער

שבח אמירת תהלה לדוד בכל יום והטעם
לג' פעמים

ואתה נותן להם את אכלם בעתו (קמה,
טו): [זוהר במדבר פ' פנחס (דף וכו')].
אמר רבי אלעזר, שנינו, כל מי שאומר
תהלה לדוד בכל יום שלש פעמים, הוא בן
העולם הבא. והרי נתבאר הטעם. אם
בגלל פרנסה ומזון של כל העולמות -
פעמים הם בכל יום, בבקר ובערב, שכתוב
(שמות טז) בתת ה' לכם בערב בשר וגו'.
למה שלש פעמים בכל יום? אלא שנים
למזון בני אדם ושל כל העולם, ואחד
לתת חזק לאותו מקום שידין פתוחות.

שבח אמירת תהלה לדוד בכל יום והטעם
לג' פעמים

ואתה נותן להם את אכלם בעתו (קמה,
טו): [זוהר במדבר פ' פנחס (דף וכו')].
אמר רבי אלעזר, שנינו, כל מי שאומר
תהלה לדוד בכל יום שלש פעמים, הוא בן
העולם הבא. והרי נתבאר הטעם. אם
בגלל פרנסה ומזון של כל העולמות -
פעמים הם בכל יום, בבקר ובערב, שכתוב
(שמות טז) בתת ה' לכם בערב בשר וגו'.
למה שלש פעמים בכל יום? אלא שנים
למזון בני אדם ושל כל העולם, ואחד
לתת חזק לאותו מקום שידין פתוחות.